

Η “Φωνή Κυρίου” της Κυριακής των Αγίων Πάντων

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 67ον

23 Ιουνίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (3447)

«ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΣΟΥ»

Όταν κάποτε ο ειδωλολάτρης Αυτόλυκος ζήτησε από τον άγιο Θεόφιλο Ἐντιοχείας νά τοῦ δείξει σέ ποιόν θεό πιστεύει, ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπάντησε: «Δείξε μου τόν ἄνθρωπό σου, καί ἐγώ θά σοῦ δείξω τόν Θεό μου». Ἡ ἀπάντηση αὐτή τοῦ Ἁγίου μᾶς θυμίζει ὅτι θεολογία καί ἀνθρωπολογία στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ εἶναι ἀλληληλένδετες. Οἱ θρησκευτικές πεποιθήσεις τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἐπηρεάζουν οὐσιαστικά τή διαμόρφωσή του καί τήν ὅλη στάση του ἀπέναντι στή ζωή. Ὁ χριστιανός Θεόφιλος ἤθελε νά πεί στον μή χριστιανό Αυτόλυκο ὅτι γιά ἐμᾶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ ἐνός ἀληθινοῦ

Διαβάστε [ΕΔΩ](#) τη “Φωνή Κυρίου” της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, **ὡπως αὐτή διαμοιράστηκε, κατά την Κυριακή 23 Ιουνίου 2019 - ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ** - στους ιερούς ναούς ολόκληρης της ελληνικής επικράτειας.

ΕΤΟΣ 67ον

23 Ιουνίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 25 (3447)

«ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΣΟΥ»

Όταν κάποτε ο ειδωλολάτρης Αυτόλυκος ζήτησε από τον άγιο Θεόφιλο Ἀντιοχείας νά του δείξει σέ ποιόν θεό πιστεύει, ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπάντησε: «Δείξε μου τόν ἄνθρωπό σου, καί ἐγώ θά σοῦ δείξω τόν Θεό μου». Ἡ ἀπάντηση αὐτῆ τοῦ Ἁγίου μᾶς θυμίζει ὅτι θεολογία καί ἀνθρωπολογία στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ εἶναι ἀλληλένδετες. Οἱ θρησκευτικές πεποιθήσεις τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἐπηρεάζουν οὐσιαστικά τή διαμόρφωσή του καί τήν ὀλησάση του ἀπέναντι στή ζωή. Ὁ χριστιανός Θεόφιλος ἠθελε νά πεί στόν μή χριστιανό Αυτόλυκο ὅτι γιά ἐμᾶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα τοῦ ἐνός ἀληθινοῦ Θεοῦ· καί ἡ εἰκόνα αὐτή ἀληθεύει στόν βαθμό πού ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νά μοιάσει στόν Θεάνθρωπο Χριστό.

«Τίμιος ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ»

Θά μπορούσαμε ἰσχυρῶς νά ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τήν περασμένη μεγάλη γιορτή τῆς Πεντηκοστῆς «μᾶς ἔδειξε τόν Θεό τῆς», καί σήμερα, γιορτή τῶν ἁγίων Πάντων, «μᾶς δείχνει τόν ἄνθρωπό τῆς». Μέ τήν Πεντηκοστή ὁλοκληρώνεται τό ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας· τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς φανέρωσε «πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» γιά τό ποιός εἶναι ὁ Θεός μας καί μᾶς ἔδωσε τό πλήρωμα τῶν θείων χαρισμάτων μέ τά ὁποῖα μπορούμε νά τοῦ μοιάσουμε.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι τά πρότυπα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνθρώπου, οἱ Ἅγιοι, δέν ἀντλοῦν τή δόξα τους οὔτε ἀπό ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα ἢ κοινωνική προσφορά οὔτε ἀπό μιᾶ ἀχρωμη καί ἄοσμη ἡθικότητα, ἀλλᾶ ἀπό τήν ἐν Χριστῷ νικηφόρα ἀντιμετώπιση τοῦ κακοῦ· πρόκειται βέβαια γιά μιᾶ νίκη πού κατὰ κανόνα τοὺς κόστισε μαρτυρικό θάνατο. Στή σύγχρονη –καί ὄχι μόνο– κοινοτομία «κρύβουμε τόν θάνατο σάν νά ἦταν ἀτιμωτικός· σάν νά ἦταν βρόμικος», ὅπως ἀναφέρει κάποια συγγραφέας. Ὁ ψαλμωδός ὅμως μᾶς ἔχει ὅτι εἶναι «τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ». Καί εἶναι τίμιος, γιατί «μαρτυρεῖ τή ἀλήθειαν» (Ψαλ. 118,37)· ἀποτελεῖ μαρτυρία γιά τήν ἀλή-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 33 - ιβ' 2)

Ἄς τρέχουμε μέ ὑπομονή τόν δρόμο τῆς ζωῆς

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Πάντες μέ τὴν πίστιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τὴν πραγματοποιοῖσιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τὴν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τὴν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπὸ ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροὶ σὲ καιρὸν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δὲ ἐβασανίσθησαν καὶ δέν ἐδέχθησαν νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νὰ ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλύτεραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καὶ μαστίγῳσιν, ἀκόμη δὲ καὶ μέ δεσμά καὶ φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέσπσαν πολλές δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καὶ δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καὶ κακουχίας, (ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σὲ ἐρήμους καὶ σὲ βουνά, σὲ σπήλαια καὶ σὲ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καὶ εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διὰ τὴν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διὰ νὰ μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τὴν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔχομεν γύρω μας ἓνα τόσο μεγάλο σύννεφο ἀπὸ μάρτυρας, ἃς ἀποτινάξωμεν κάθε βάρος καὶ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία εὐκόλα μᾶς ἐμπλέκει, καὶ ἃς τρέχωμεν μέ ὑπομονὴν τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου πού εἶναι ἐμπρὸς μας, μέ τοὺς ὀφθαλμούς μας προσπλωμένους πρὸς τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας, τὸν Ἰησοῦν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἑκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

